

Meditacions: Tercer diumenge de Pasqua (Cicle C)

Reflexió per meditar el tercer Diumenge de Pasqua (Cicle C).

Els temes proposats són:

Endinsar-nos al mar de la història; Jesús ens envia a calar les xarxes; la Pasqua ens convida a confiar en el Senyor.

DESPRÉS d'una nit de pesca estèril, els deixebles tornen a la riba cansats i decebuts, amb les xarxes buides. En aquell moment, veuen a la platja el Senyor ressuscitat, però no el reconeixen immediatament. Com havia passat tres anys abans, a l'inici

de la seva vocació, Jesús els convida una altra vegada a calar les xarxes. Durant aquesta trobada pasqual, al final del camí terrenal amb els seus deixebles, Jesús renova la invitació que Pere també havia escoltat al mateix llac: «Tira llac endins i caleu les xarxes per pescar» (*Lc 5, 4*).

La imatge de la barca i les xarxes evoca la missió de l'Església. Com va passar a Pere i a la resta dels seus companys, també nosaltres som a la barca de l'Església per estendre la llum de Crist. És una invitació constant per endinsar-nos al mar de la història, i tirar les xarxes amb generositat i valentia. «Tots els mars són nostres —deia sant Josep maria—. On la pesca és més difícil, també és més necessària»^[1]. Per superar els dubtes i les incerteses que puguem travessar en aquest mar, necessitem reconèixer Jesús, que és qui ens espera a la riba. Així serem conscients que el gran bé que podem

oferir als altres és precisament la trobada amb el Senyor. «Res no pot produir més satisfacció que portar tantes ànimes a la llum i a la calor de Crist»^[2].

Els peixos, creats per viure a l'aigua, moren en treure'ls del mar. Tot i això, en la missió del pescador d'homes passa justament el contrari. La xarxa de Crist ens rescata de les aigües de la mort i ens porta a la vida veritable. «Cal treure els homes del mar salat per totes les alienacions i portar-los a la terra de la vida, a la llum de Déu (...). Només on es veu Déu, comença realment la vida»^[3].

ELS APÒSTOLS van acostar els peixos i els van posar als peus del Senyor. En aquest gest s'entreu el contingut més profund d'una veritable evangelització. Tot i que hi

hagi mitjans i activitats que canalitzen els desitjos apostòlics, l'objectiu final és sempre conduir les ànimes a la trobada personal amb Jesús. Ell és l'origen, el protagonista i la fi de tota la iniciativa apostòlica de l'Església. Tota la resta, encara que també pugui ser important, és secundària, perquè només la trobada amb Crist ens salva. Com ens refereix el llibre dels Fets dels apòstols, així van actuar els apòstols després de Pentecosta. Precisament perquè se saben testimonis de la vida, mort i resurrecció del Senyor, omplen Jerusalem amb el nom de Jesús (cf. Ac 5, 27-32).

«Ens il·lusiona que en aquesta *gran catequesi*, que és l'Obra, cada vegada més tot giri entorn de la seva Persona (Crist). Amb el desig d'aprofundir l'Evangelí, quan feu xerrades, classes, meditacions o parleu de la vida cristiana amb els amics, transmetreu amb més

lluminositat la gran notícia de l'amor que Déu sent per cada un de nosaltres. Deia sant Ambrosi: “Recull l'aigua de Crist (...). Omple d'aquesta aigua el teu interior, perquè la teva terra quedi ben humitejada (...); i quan en siguis ple, l'espargiràs sobre els altres”»^[4].

Veiem que quan la feina dels apòstols té com a origen la paraula de Jesús, la pesca és abundant. La xarxa es va omplir tant que no tenien forces per treure-la. Plens de sorpresa, els deixebles van explicar el nombre de peixos: hi havia 153 peixos grossos i «tot i haver-hi tant de peix, la xarxa no s'esquinçà» (*Jn 21, 11*). Aquest petit grup de deixebles experimenta en el termini de poques hores tant la fatiga d'una nit sense fruit com l'alegria d'una pesca memorable. Tot i això, les paraules de Crist no prometen peixos, sinó que ens conviden a compartir les xarxes amb ell. Només Déu sap quan les omple o

quan ens acompanya en una nit aparentment menys fecunda.

L'APÒSTOL JOAN, que és qui ens relata l'episodi, és el primer que s'adona que el desconegut de la riba és el Mestre. «L'amor és el primer que copsa aquestes delicadeses»^[5], comentava sant Josepmaria.

Il·luminat per un amor que a la creu s'ha fet més agut i profund, en veure la xarxa plena de peixos, diu a Pere: «És el Senyor» (*Jn 21, 7*). És una professió de fe espontània, paral·lela a la que va protagonitzar Tomàs al Cenacle quan, deixant enrere la seva incredulitat inicial, va exclamar: «Senyor meu i Déu meu» (*Jn 20, 28*).

En aquests textos pasquals trobem una invitació a proclamar, amb l'entusiasme del «deixeble que Jesús estimava» (*Jn 21, 7*), i amb la

humilitat de Tomàs, que Jesús ressuscitat és el Senyor de la nostra vida. Plens d'aquesta esperança, malgrat les nostres cegueses, els fracassos i els problemes amb què ens topem, no perdrem l'optimisme. Encara que la nit sigui espessa i el treball cansat, sabem que el Senyor ens espera i ens mira des de la riba. «Amb Jesús es navega pel mar de la vida sense por, sense cedir a la decepció quan no es pesca res, i sense cedir al “no hi ha res més a fer”. Sempre, tant a la vida personal com a la vida de l'Església i de la societat, es pot fer una cosa que sigui bonica i valenta»^[6].

Podem demanar al Senyor durant aquesta Pasqua que augmenti la nostra confiança en el seu poder, i que ens augmenti la humilitat per deixar-li cada cop més espai en la nostra vida. Maria, Reina dels apòstols, revifarà la confiança i l'impuls que necessitem per anunciar

l'alegria de l'Evangelí a tots els
ambients.

[1] Sant Josepmaria, Notes d'una
reunió familiar, VIII-1962.

[2] Sant Josepmaria, Notes d'una
meditació, 16-IV-1954.

[3] Benet XVI, Homilia 24-IV-2005.

[4] Mons. Fernando Ocáriz, Missatge,
5-IV-2017.

[5] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*,
núm. 266.

[6] Francesc, Àngelus, 6-II-2022.

opusdei.org/ca/meditation/meditacions-
tercer-diumenge-de-pasqua-cicle-c/
(01/04/2026)